
Nagy Zsuka

OKTOGON

egy

Sokszor nem egymást szeretjük, hanem a vágyainkat, a lehetőségeket, az életet. És amikor valahogy, valakivel, valamennyi időre mindez kielégül, akkor megállunk egy kicsit, és megkérdezzük magunktól, hogy akkor most miafaszvan. Vagy nem is akarunk tudomást venni semmiről. Csak az élet csinálja magát bennünk, és kész. Vagy valaki más csinálja helyettünk. Az életet. Magunkon kívül. Vagy nem tudom.

Ennél a *nemtudomnál*, ennél a szent gondolatrohamnál N. nekimegy egy embernek, kibicsaklik a francia kiscipőjében a lába, és ahogy lehajol, felkarmol egy morzsányi szálát a harisnyájáról. Stílusos, megint, mondja magában, és elnézést kér. Miután kibénázta magát, továbbmegy, és egy muzsikus cigány kerül a látóterébe, aki éppen az árkádok alatt melegedik. Nem magát félti, hanem a húrt és a hegedűjét, mondja, amikor szóba elegyedek vele. Ez a hangszer hatvanéves, én pedig hetven vagyok, mondja büszkén. Aztán kezet csókol N.-nek, tüzet ad neki, N. pedig egy kis aprót. A muzsikus megköpdösi, zsebre vágja, megemeli a kalapját. N. messzebről hallja, hogy játszani kezd. Hátranéz. Szép földarca van, tengerszem tekintete. Olyan szívhez szólóan játszik, mintha egy eposzból lépett volna ki a muzsika istenének.

Szóval, N. jól belefeledkezik ebbe az árkádok alá szorult természeti csodába. Egy nagy durranás zökkenti ki ebből a paradox idillből. Egy nő esik elé, mint építkezésen egy cementes zsák. Félig lyukas, húgyfoltos zsák. A nő összetört arca – leejtett sápadt lámpabura. N. próbálja felsegíteni, és megkérdezi, hívjon-e segítséget, és azt is, hogy hívják. Molnár Andrea voltam, csak elbaszták, mondja a nő. N. a pénztárcájába nyúl, kivesz egy kis aprót, és a nő felé nyújtja. Ez sem ér már semmit se, néz rá a nő. N. is méregeti őt, egy darabig álldogál mellette, gondolkodik, hogy mit tudna neki segíteni, de aztán a nő elég határozottan elküldi. N., ahogy felemeli a fejét, megpillant egy vendéglátást ígérő táblát. Sör- és jégerakció. Gondolkodik, hogy bemessen-e. Aztán úgy dönt, hogy betér, és megiszik valamit. Azt hiszem, nem bírom el ezt a várost, mondja magában. Vagy eladkozom a pénzem, vagy eliszom. Mindig tök üres a pénztárcám, amikor hazamegyek.

N. külön kasszán van a férjétől, de ezek miatt a pesti utak miatt mindig magyarázkodnia kell otthon. Megint pénzt kell kérnie tőle. Például fodrászra vagy a nagy szenvedélyére, a régiségekre, ezen belül az étkészletekre. N. mindenfélét gyűjt, ami a reggeli, tízórai, ebéd, uzsonna, vacsora tálalásához szükséges. Szóval, kérnie kell a továbbiakra pénzt, mert ugye neki elfogyott. Ilyenkor a férje haragot színlelve néz rá. Mindig ilyen voltál, sosem tudtál bánni a pénzzel, mondja, és megcsókolja a homlokát, mint egy jó atya, és örül, hogy a neje rászorul, mert így a magáénak érzi. N.-t ilyenkor elárasztja a verejték, de a heti egy fodrászt nem hagyhatja ki. Mindig valamit változtat a haján. Szín, forma, stílus meg ilyenek.

Az igazat megvallva, N. nemcsak fodrászhoz szeret járni, hanem kocsmába, presszóba, bisztróba meg a satöbbikbe is. A legelitébbtől a leglepukantabbakig. Nő létére bárhová szívesen beül. Ha úgy alakul, kisestélyiben is, és egyedül is. Ő egy ilyen nő. Mindig is ilyen volt. A férj és a gyerek is úgy besikerült neki. Hozta az élet, és ő nem ellenkezett. De legszívesebben ide-oda szédelegne a világban, és alakokat faragna, kőbe, fába, agyagba. A figurák, a test, az arc és a kezek a mindene. Ezért lett szobrász. Ezen a vendéglátóipari helyeken – mint mindenhol egyébként – az arcokat, a mozdulatokat, az alakokat szereti figyelni, ahogy a testanyagnak magatartása, viselkedése lesz.

Most éppen egy középszar helyen van, és azon gondolkodik, többet nem utazik fel az apjához. Ha látni akarja, az apja szeretőjéhez kell mennie. Aki persze már jó régen az apja felesége, de neki még mindig a szeretője. Ajtónyitás után csak áll az ajtó előtt egy szál virággal, az apja nője beengedi, leveszi a polcra a férjét, N. apját, vagyis, ami maradt belőle, jelképesen, vagy hogy. Szóval, az urnát leveszi, ez a hülye szó sosem jut eszébe, odaadja a virágot a nőnek, pár szót váltanak, vagy annyit sem, csak csendben ülnek, és N. egy kis idő múlva távozik. Enyhén szólva kínos az egész.

Annak idején az apja és ez a nő annyira egymásba szerettek, hogy sülve-főve együtt voltak. Éltés koruk ellenére építkeztek, és nagyon boldogan éltek. N. anyjával sosem voltak ilyen jól. Ez az újnő egy igazi nőstény, nagydarab, erős húsú démon volt. Mindene tele vággyal és óhajjal. N. apjának élete nagy szerelme lett. Az újnő a házuk kertjébe rózsákat dobott, mindig így jelzett az apjának. Egyik alkalommal az anyjának feltűnt ez a *milliómilliómilliórózsaszál*, és elkezdődött az, ami ilyenkor lenni szokott.

És mindezek után N. apja elhagyta N. anyját, és boldogan élt ezzel a nővel, amíg meg nem halt. Ez az újnő, aki valójában már tök régi és éltés korú, most sem tud megválni az apjától. Ha ilyen morbid módon, de N. apjával

van. Vagyis a szekrény sor egyik polcán. Az urnában. Szemben a francia-ágygal. Hogy minden reggel üdvözölhesse, és az ágyból beszélhessen hozzá.

N. kér még egy italt. Szétnéz, hogy nincs-e valami jó figura, valami különleges tekintet, gesztus, mozdulat, amit le tud magában fényképezni. Nem volt. Üresen pangott a hely, csak egy zsánerfigura ivott a pultnál. Ezt a típust nagyon is ismerte. Nem volt mit figyelni rajta. Kiszámítható volt minden mozdulata. Úgyhogy visszafeledkezett a gondolataiba. A szeretőjére gondolt, arra, hogy neki is van, ahogy az apjának is volt. És arra is, hogy lehet, ezt is örököljük. Mármint ezt a szeretősdit. Meg úgy egyébként is mindent. Az emberek nemcsak magukat nem ússzák meg, hanem egymást sem.

És különben is mindenki visszkap mindent. Én adom neki a fájdalmat, ő adja a másiknak, az a másik meg nekem. Én szeretek jobban, aztán meg az én nagy őm szeret jobban majd mást. Micsoda isteni adomány, ha egyszerre van meg minden. Szinkronitás, viszonzás, vonzás, életprogram egy időben, ugyanolyan nagy izével. Káosz minden ember, szentség minden szerelem, gondolja fennköltén, és kissé émelvegni kezd magától s ezektől a hülye gondolatoktól. Bölcsesség. Sok baromság. *Csak a nyugtalanság fedőneve.* Morog magában. És arra gondol, milyen jó, mikor egyszerre utálja, marja, őrjíti két ember egymást. El is neveti magát, és szinte önfeledten néz maga elé, azon gondolkodik, kér még egy jégert, amikor váratlanul bevilannak az étkezészetek, mint ahogy már rengetegszer az életében. Nagyanyja N. kislánykorában mindig arról beszélt, hogy nem kapta vissza az étkezészeteket, mikor visszatért, ezért egész életében kanalakat, villákat, satöbbiket vásárolt és hordott össze a pincébe.

És a nagyanyja is minden héten új frizurával jelent meg, a halála napján is fodrásznál volt. Onnan vitték el a kórházba. Rosszul volt a rendezetlen hajaktól, és irtózott a kopaszságtól. A pincében rengeteg tányért, evőeszközt, tálat, csészét és különféle furcsa parókát találtak, mikor szelektálták az életét. N. ha erre gondolt, mindig valami fura émelvegést érzett, és erősebb nyomást a mellkasában, mindig ki kell mennie a friss levegőre. Miután nagyokat lélegzik, jobban lesz. Tudta, hogy kell ezt kezelni. Már jó régen tapasztalta, és egyre ritkábban jön elő. Persze, most ez is előjött.

Mikor visszamegy a kocsnába, diszkrétén, emberszeretettől továbbadja a mosolyát a pultnál őt leső férfinak. Remélem, nem érti félre, gondolja magában. Elkéri a toalett kulcsát, bemegy és összeszedi magát. Nemsokára találkozik a szerelmével, aki akárhová elé ment volna, de ő érezte, hogy a látogatás után szüksége lesz erre a kis saját időre. Szóval, muszáj volt beiktatni ezt a kis kocsmái közjátékot, hogy a gondolatai leülepedjenek, és le-

rázza magáról ezt az urnás emléket. Most meg ezeket a kocsmaiakat. Visszaadja a kulcsot, leül az ásványvizéhez, kicsit lehajtja a fejét, hogy a pultnál lévő ne szólítsa meg, aztán megírja a férjének, hogy mikorra ér haza, és elindul a szerelméhez a megbeszélthelyre, ahol mindig máshogy érzi azt, hogy él, mint amikor a férjével van. Már amikor van. Azt hiszem, elveszítünk valami fontosat magunkból és a másiktól is, amikor választunk. Vagy ha engedjük, hogy kiválasszanak. Valami életprogramnak, valami életprogramhoz. N. megint közhelyeken agyal, újra megújja magát és a gondolatait, feláll, elkészön a pultos nőtől és a pultnál ülő férfitől. Három utcával később jön rá, hogy otthagya a telefonját és a pénztárcáját a kocsmaszéken. Visszafordul, és bosszankodik, hogy milyen szétszórt, s a kisfiára gondol. Anya, a pénztárcád, anya, a telefonod, anya, a táskád, anya, az ernyőd. Hiába, nagyjából olyan anya a nő, amilyen ember – mosolyodik el, és gondolatban összeviszsa csókolja a kisfiát. És megint eszébe jut az apja, hogy de szerette volna ezt a gyereket.

Most nem tudott időpontot mondani a szeretőjének. Azt beszéltek meg, hogy késő délután találkoznak, és ha fél órára van a megbeszélthelytől, jelzi. *Rózsa*, írja az üzenetben. *Millió*, írják rögtön vissza neki.

kettő

Kifordul az ember élete, mint egy sérv. Egyszer csak kifordul az én az énből, kiszakad, vagy le. Kiszakad az énből az én. És ilyen hálókát kell betenni, hogy megerősítsük az életfalakat. Valamit csinálni kell vele. Mert fáj. Visszamegy magától is. Visszagyömöszöli az ember, meg vigyáz is kicsit, ha nagyon kijött. Nem csinál erősebb kihágásokat. Pihenteti magát. A kifordult ént, hogy visszasimuljon, ahová kell.

N. sokáig azon gondolkodott, hogy apáca lesz. Ez annyit tett ki nála, hogy buzgón olvasta a Bibliát, imádkozott, és minden nap magához nyúlt. Az egyik nap, a huszonötödik születésnapján elment az orvoshoz.

A havi ciklusát szerette volna beállíttatni. Rendszertelenül jött és ment neki. Igazából ez annyira nem zavarta, mert az anyjának is ilyen volt ebben a korában, mégis úgy érezte, itt az ideje, és ha tudják, állítsák be neki, ahogy kell, hogy legyen.

Mikor kiderült, hogy még szűz, az öreg doktor úgy ráivallt, hogy belemeggett a rendelő. Mit képzelsz, micsoda dolog ez, eddig mit csinált? N. nagyon zavarba jött, elpirult, és megdőbbenve nézett az orvosra, az pedig

folytatta. Menjen, adja oda magát egy másik testnek, bocsásson meg, de keféljen egy jót, hölgyem, mondta. N. eléggé kikészült, nem elég, hogy turkál bennem, verbálisan is belemászik a lelkembe, gondolta magában megszegyenülten.

N. a tökéletes test szerelmese volt. Tudta, hogy az övé nem az. Többek között ezért is csinálta magának, amit muszáj volt. A dokitól kapott gyógyszer pedig teljesen megbolondította. Vegytanilag. Vagy a fene tudja, hogy. És akkor jöttek a férfiak. Megvolt minden, amit az orvos kért. Azóta sem bír leállni. Nem is érti, hogy akart apáca lenni, hogy nem csinálta ezt a dolgot negyed évszázadig. Viszont férjet rosszul választott, amit azóta is a gyógyszerre fog, arra, amit akkor szedett. Hormonálisan megváltozott, máshogy vágyakozott. Más szagok, más kémiák vonzották. Ebben ezerszer biztos volt. Hogy a férjét a hormongyógyszereinek köszönheti. Persze, a férje jó ember volt. Olyan férfi. Olyan klasszikus. Családcentrikus, házias meg minden. Egy rossz szava nem lehet, de akkor sem ő volt az, nem ő, és nem lesz soha az, akit.

N. a kapcsolatuk elején azt gondolta, hogy ha szexelnek a férjével, akkor lesz gyerekük, aztán azt vette észre, hogy szexelnek, és nincs gyerek. Akkor utánanézett, hogy lehet erre rásegíteni. Nagyon meglepődött, mennyi technológia van. Kiválasztotta azt, amiről a legtöbb biztosat hallotta, és mikor érezte, hogy itt az ideje, akkor hazudott valamit a munkahelyén, behohant a férje munkahelyére, nekiesett, és lett gyerek.

N. kezdte nagyon rosszul érezni magát. Úgy hangzott maga előtt ez a magában visszaidézett kis élet, mint egy hormontragikomédia. Ez a vonatút haza szörnyű, és mindig olyan nyomasztó. Hogy is jutottak ezek az eszébe, és minek. Miért gyötri magát? Talán a hűtlenség lélektana ez. A bűntudaté.

Átgondolta, hogy honnan is megy hová. A legnagyobb bűntudata azért volt, mert tudta, a hűtlenségét sosem cserélheti le hűségre. Mert a férje sosem fogja elhagyni őt. Bármit is tesz. Bármi is derül ki majd. Ő senkié másé nem lesz. Csak az övé. Egyszerűen a férjének így jó, ahogy van. Tán főzhetne és takaríthatna többet, de a férjének ez a szent hármasság a gyerekekkel, nagyon is megfelel. És az is lehet, hogy érzi, eljár máshoz. Nem, azt azért nem, hessegeti el a gondolatait. Szóval, hogy hol is rontotta el. És lehet-e elrontás és test nélkül élni. Romlás nélkül. Azt gyarapítva.

Fáradtan szállt le a vonatról, próbált valami jó feleségképet magára erőltetni, az arcára kiült rossz érzéseket eltakarni. A férje megcsókolta és kérdezte erről meg arról. Ő készségesen válaszolt, ott hazudott, ahol kellett,

elvett és hozzáadott a napjához dolgokat, ahogy már rutinja diktálta. Ilyenkor úgy nyugtatta magát, mint kislánykorában. Ő nem hazudik, csak kitálal valamit. De ettől a szellemességtől is ugyanannyira utálta magát.

Otthon vacsora várta. A férje nagyon szeretett főzni. És így hármásban látni a családját a terített asztalnál. N. csak nézte a fiát és a férjét. Elérzékenyült. Ő is szerette ezt a hármast így. Ilyenkor nem hiányzott neki semmi. És amikor erre gondolt, eszébe jutott, hogy nem írt vissza a szeretőjének, hogy hazaért. Megírta neki, hogy itthon van. Az visszaírta, hogy már aggodott, és szereti.

Este a férje szeretkezni akart. Nagyon meglepődött. Mindig neki kellett kezdeményezni. N. magába engedte a férfit, és nézte a plafont, amíg megtörténik, és közben egy utolsó szajhának érezte magát. A fiára gondolt. Hogy nem tudna az apja nélkül lenni. És ő sem akarná megfosztani a férjét a családtól. Ettől a hármastól. Sehogy se megy ez. A férje lefordult róla, megcsókolta és elaludt.

Hiába. Kifordul az ember élete, mint egy sérv. Egyszer csak. Kifordul az én az énből, kiszakad vagy le. Kiszakad az énből az én. És ilyen hálókat kell betenni, hogy megerősítsük az életfalakat. Valamit csinálni kell vele. Mert fáj. Visszamegy magától is. Visszagyömöszöli az ember, meg vigyáz is kicsit, ha nagyon kijött. Nem tesz erősebb kihágásokat. Pihenteti magát. A kifordult ént, hogy visszasimuljon, ahová kell.

N. felkelt, átment a fia szobájába, betekargatta, megpuszította a fiút, az magához húzta, és elaludtak.

három

P. felriadt, felült az ágyban, és kereste a szemével és a kezével a feleségét, de nem találta. Felkelt, átment a kisszobába, betekargatta a fiát és a feleségét. Megsimogatta őket, és kiment az erkélyre cigarettázni.

Nézte az eget, hogy micsoda gesztusfestő az Isten, milyen gyönyörű ez a nagy, feszes, ezüst-fekete vászon. Mindig magával ragadja ez a látvány, órákig képes nézni. Most is csak bámulja a füstön keresztül ezt a kozmosznak nevezett megnevezhetetlent. Ezt a végtelenség-érzést akkor ejtette el, mikor lenézett az erkélyről. Egy öregasszony kapált szemben a szomszédos kis vályogház előtt. Az asszony felső teste párhuzamos volt a földdel. Ilyen hajlott kort és gerincet P. még nem is látott. Meg-megcsillant a Hold a kendőjéből kilógó fehér tincsen. Kapált. Éjjel. P. kíváncsian és értetlenül

nézte, hogy vájja bele a kapát a földbe az asszony. Rutinosan, finom, apró és gyors mozdulattal, mintha horgolná a földet. Te meg cigizel. Fújod a füstöt az égre gomolyagnak. Éjjel. Ennyi. Mondja magában. Ő sem bír aludni, és kijött, intézi el a dolgát. P. kissé elérzékenyült az öregasszony látványától. Mégis különös. Furcsa. Erről a furcsa szóról a felesége jutott eszébe. Mindig nyomasztotta, hogy jó férj-e, jó szerető-e. Állandóan úgy érezte, hogy valamit nem jól csinál, valami hiányzik a feleségének. Főleg mostanában. Régebben ez nem így volt. Mostanában erősen rá szokott törni valami nyomasztó kétségbeesés. Tudta, hogy a betegsége miatt nincs erős szexuális vágy benne, meg is szokta, hogy ha a feleségének kell valami a testétől, a testéből, akkor ő kezdeményez. Ezt szerette is, ha a nő jött. Ezzel elégedett volt. Akar. Nincs baj, gondolta ilyenkor P. De valahogy mindig úgy érezte, hogy nem tudja középkorú férfiként sem behozni azokat a gyakorlati, mechanikai jókat, amiket kellene. Korai magömléseit nem tudta kontrollálni. Pedig gondolatban fél százszor szétszedte és összerakta a kedvenc rádióját közben, hogy késleltessen, de a legtöbbször idejekorán történt meg a dolog. Ez frusztrálta is. Érezte, hogy a felesége a karjai között merő vágy, csupa nedv, sikamlós ösztön. Tudta, hogy valami nincs meg benne, amire ez a nő vágyik. És valamiért mégsem törekedett rá, hogy tökéletesítse magát. Szégyellte az egészet, és inkább szorongott benne egy kisfiú. Az, hogy máshogy is lehet szerelmeskedni, mint ahogy ő csinálta, arról hallani sem akart. Hiába terelte a felesége ide meg oda a kezét. Nem ment neki. Ilyenkor szorongott benne a nagyanyja és nagyapja teste. Eszébe jutott a nagyanyja összecsomósodott csiriz teste, ahogy áll a lavórban, és ő szivacs-csal lemossa. Csonttestén csak csúszkált és feltolódott a bőr. Nagyon finoman kellett csinálni mindent, hogy ne fájjon, ne sérüljön a szövet. Nagyapja kóro testét pedig ő tette tisztába, ő etette, itatta, a nagyanyja már régen nem bírta megemelni. Neki kellett mindezt megtenni. Már akkor is ő segített ápolni a nagyapját, mikor még a nagyanyja egyáltalán nem szorult semmi segítségre.

P.-t a nagyszülei nevelték. Nem sokszor érintették meg. A nagyapjától barackot kapott a fejére, meg kezet fogtak, meg egy-két hátba veregetés is eszébe jut.

A nagyanyja a mosolyával simogatta, és a feje búbját simította meg néha.

Szégyelltek már érinteni, azt mondták, hogy majd megtanulja ő maga, ők már öregek, és nem illik simogatniuk. De P. nem tanult meg érinteni. Nem ment neki. Ha rámosolyogtak szépen és szelíden, azt nagyon szeretete. Főleg a felesége mosolyát szerette, attól mindig nagyon elérzékenyült,

és valami kellemes bizsergés fogta el. Gyakran azon kapta rajta magát, hogy ő is barackot ad a fia fejére. Viszont azt megtanulta és megjegyezte, amit a nagyapja mondott neki: Kisfiam, ne feküdj le úgy soha, hogy harag van a szívedben. Nem szabad. Tata még három dologra esküdött. A vöröshagymára, a szalonnára és a pálinkára. P. a tata halála után is a névnapján és a születésnapján mindig ezt a hármast tálalja fel magának, hosszú évek óta. A nagyanyja pedig mindig azt mondja neki, kisfiam, majd válassz egyet, és szeresd. Ezek az életprogramok munkálkodtak benne a test helyett. Hát, ő szeretni is fogja, akit választott. Neki csak ez számít. És kész. Zárta le magában magát kicsit zaklatottan P.

Hiába, az ember nagyon be tud ragadni a gyerekkorába, mint a légy a légypapírba. És csüng az élete plafonjáról, meg-meglebbenti valami szél vagy vihar, de az csak ott lóg, rendületlenül, leszedhetetlenül. Idővel bele-ragadnak más emlékek, szorongások is. Ez van. Meg a hülye hasonlataim – húzza el a száját ironikusan P. És még nézi egy darabig az öregasszonyt, aki csak kapál, fel sem néz, nem is tudna. Ki tudja, hol van ő is, hol jár az esze, gondolja P. Túl sokat agyalunk. Túl sokat. Közben meg nem tehetünk semmit. Csak valami erő hatására leszedálva viseljük magunkat. Néha valaki cselekszik helyettünk. Mert nekünk úgy kényelmes. Néha pedig az élet csinálja magát. Kívül is, és bennünk is.

Lassan hajnalodik. Végre az öregasszony is bemegey a házba. P. még elszív egy cigit. Köp egyet, és engedi, hogy világosodjon benne is a reggel.

négy

Már most elcsesztem életem legjobb tizenöt percét, mondja H. úgy, hogy a pultos is hallja. Rossz kávé. Vizes sör. Meleg vodka. Pedig csak szerettem volna élni az akcióval. Hát, élni azt én is szeretnék, válaszolja a pultos. És elé tesz egy pohár sört az új csapról. A vendégem, mondja a srác.

H. megfogja a hűvös poharat, és megköszöni a sört. Az apám, ő beszélt mindig a rossz kávéról, a vizes kávéról. Csak azt adtak nekik a gyárban, kezdi rá H. Egész napra ennyi volt a porció. Meg a paták bűzéről beszélt. Sosem éreztem olyat. Csak pár macskatetem bűzét, és azt szoroztam be, ha a paták bűzére gondoltam. Az apám orrával próbáltam emlékezni erre az orrfacsaró okádékszagra. Azt mondta az apám, hogy a lovakról levágták a patákat, bevitték a méhbe, ők pedig öklendezve kaparták ki belőle, amit kellett. Nyár volt, szegénység, iszonyú nagy hőség és ocsmány bűz. Ez volt

a melójuk. Kellott a pénz. Néhány kocsmá budiszaga lehet olyan, mint a paták bűze. Azt hiszem. És megvakarja az orrát H. Meg a tanksztori, na, azt is elmondta vagy százszor. Egy szappan volt benne meg egy maszk, felpróbálta. Persze, tilos volt bemászni a tankokba, rálöttek, majdnem meghalt. Akkor te sem volnál, fiam, mondta mindig, és ilyenkor sunyin és kamaszosan nevetett. Meg az anyád, tudod, ő volt a forradalom első áldozata, mert egy szikével teli lavórban mosta meg a kezét a kórházban. Na, elszálltam az emlékeimben, bocsánat. Maga még tanul, vált át a mesélésből H. Igen, válaszol a pultos fiú, egyetemista vagyok, ez egy kis pénzkereset. Azt hiszem, jobb, mint patákat kapargatni a méhben. Ja-ja, az tuti. És még itt a budiszag is tűrhető. Gondoltam, hogy egyetemista, valahogy gondoltam. Szoktam idejárni, de még nem láttam magát. Képzeld, az apám egyetemi tanár volt. A barátaim mind megbuktak nála. Az anyám állandóan korholta őt, hogy milyen szőrösszívű. Legalább a gyerek barátaival lehetnél egy kicsit kedvesebb, mondta neki az anyám. Ezért előfordult, hogy az apám felhívta a srácokat, és azt mondta, aki javítani akar, ekkor és ekkor a tanári szobámban vagyok. És megadta nekik a kettést. Az anyám miatt, hogy ne korholja őt mindig. És aznap, mikor felvettek engem az egyetememre, az apám kilépett a folyosóra, és azt mondta, akinek jó a közepes, az jöjjön. Hát, ilyen volt az apám. Nagy ritkán. Egyébként rettegtek tőle a hallgatók. Volt egy ideája. Tanárnak csak komoly ember menjen. A haverjaim meg – és sokan még – lump elemek voltak. Így mondta. Csak azzal nem számolt az öreg, hogy sokunkban letisztulnak majd a dolgok, levetjük valamilyen szinten a lumpenséget, és még tán jók is tudunk lenni. Jó tanárok. Tudja, én is tanítok. Szóval, az apám. Nem untatom?, kérde H. a pultos fiút. Nem, látja, nincs sok dolgom, mondja csak. Szóval, legutóbb, mikor nála voltunk a gyerekekkel, nagyon elemében volt. Mondtam neki, hogy a régi kricsmónkban már nincs ital, mert megszűnt, kifőzde lett belőle. Egyetlen italnév volt a terítéken. Vörösboros marhapörkölt. Remélem, kértetek, vágta rá akkor apám. Kérek két adag vörösboros marhapörköltet, marhapörkölt nélkül.

Mikor leesett nekünk a poén, vagy két percig röhögtünk. Majd hazamentünk. Az anyám mesélte, hogy apám mondta neki aztán, hogy bekapcsolja a tévét. Jól van, öreg, kapcsolj, reagált rá az anyám. Az apám a kezébe vette a távirányítót, és bekapcsolta a tévét. Anyám pedig a konyhában mosogatott. Mikor bement a nagyszobába, mondta az apámnak, Te, ember, hát hogy ülsz abban a fotelben. Megszokta, hogy a férjének minden pillanatban tartása van. Persze kivéve, amikor nem, de mindegy. Szóval, az öreg nem szólt semmit. Meg volt halva már. Hogy így helytelen grammatizál-

jak. A halálnak van grammatikája?, kérdezi maga elé nézve H. A halálnak mindene van, válaszolja meg magát. Ma volt egy éve. Azért vagyok ilyen érzélgős szóhuszár.

Meghívhatom egy italra?, kérdezi H. a pultost. Köszönöm, nappal nem iszom, majd este. Akkor tegye el estére, fogjon még ki belőle egy sört magának, mondja H., és odaadja a pénzt. Köszönöm, uram, így a srác. Hívjon H.-nak. Mindenki így ismer. Okés, köszönöm, H. Én R. vagyok, Robi. Helló, Robi, egészségére. Egészségére, válaszolja Robi.

És. Magának. Mije van? Mije nincs? Ha nem vagyok nagyon indiszkrét, kérdezi H. Ja, az apám, az én apám. Vagy tizenöt éve nem láttam. Kiskoromban lebénultam, hosszú a sztori, és nem bírta elviselni, hogy az ő fia béna. És elhagyott minket. Azóta az anyám nevel. Vele élek. Ketten vagyunk. Röviden ennyi. Úgyhogy az én apám valahol él, valakivel, valamit csinál valahol. Mégis már évek óta halott. Nekem. Bocsásson meg, reagál H. Remélem, nem zaklattam fel a mondókámmal. Nem, dehogy. Nekem ez a természetes, ahogy én vagyok, az anyámmal. Jó így. Majd én más apa leszek. Ennyi, válaszolja Robi. H. most látja csak, hogy a srác csak az egyik kezét használja, a másik ott lóg a törzse mellett, és most azt is észreveszi, hogy sántítva megy a pult másik végébe kiszolgálni egy faszit, aki most jött be. Elgondolkodik, hogy ő tudná-e, bírná-e, ha sérült gyereke volna. Az ő lányai olyan szépek, olyan egészségesek, olyan nagyon gyönyörűek. Ezen nagyon mélyen eltöpreng, és folytatná is magában a monológot meg a külső dialógot a pultos sráccal, de üzenetet kap. Rózsa. Írják neki. Millió, írja vissza. El kell indulnia. Nemsokára a megbeszélthelyen lesz. A szerelme. H. megköszöni a pultosnak, hogy meghallgatta, és elnézést kér, amiért annyit dumált, de ma ez van. Semmi gond, minden jót, mondja a srác, és kezét fognak.

öt

H. kifordul a kocsmából A találkozás előtt még el akar menni a cukrászdába. Házi mézest veszek, dönti el, azt tuti, hogy N. is szereti. A sorban előtte egy fiatal fickó egyik süteményre mutat. Az mi?, kérdezi. Női szeszély, válaszolja az eladó. Női személy, fura neve van. Női szeszély, ismétli meg az eladó. Ja, így már más, mosolyog a fiú. És az miből van? Málnás tojáshab. Gondolhattam volna, mosolyodik el megint a srác. H. is röhög, és úgy dönt, hogy kér ő is egy átkeresztelt női szeszélyt. Ez a málnás tojáshab olyan erotikusan hat, hogy muszáj vinnem egyet. Sütipornó, kacsintanak

egymásra H. és a fiú. És vesz egy üveg pezsgőt is. És már ott is áll a megbeszélthelyen, várja N-t. Pár perc múlva meg is látja, és csak nézi. Az embernek bizonyos idő elteltével stratégiái lesznek arra, hogy ne legyen szerelmes, aztán mindig jön valaki, aki miatt máshogyan kell stratégiázni, gondolja. És már sokadjára euforikusan állapítja meg, hogy ez a nő milyen hatással van rá. Hiába, a személyiség vonzereje több, mint a testé. Különbösen is abból már jó sokat fogyasztott. Ezért is volt különleges az N.-nel való kapcsolata. Most tényleg őt szerette, nem a csábítást, nem a vadászatot, a testet, nem csak a vágytárgyat, nem a szökést, nem a titkot meg ilyeneket. N.-t szerette. Őt magát. Meglepő módon. A lelkét, a gondolatait, a humorát, a tekintetét, a hangját, a kezét, csupa olyan dolgokat, amik eddig nem igazán érdekelték a nőkben. N. végre a kapuhoz ér. H. meg akarja csókolni. N. kislányosan elfordítja a fejét, ne itt, meglátnak. A visszafogottság ilyen fékjét nem ismerem, hölgyem, mondja H., és megcsókolja N.-t. Különbösen is, amit természetesen csinálunk, nem stresszelve, szorongva, jajkí-látmeg, az fel sem tűnik senkinek, mert az természetes. Ennyi. Erre a bölcsességre meg kell enned egy női személyt, és koccintanunk kell egy pohár pezsgővel. Női személy?, kérdezi N. Igen, nevet H. És elmeséli a cukrászdás sztorit.

Az apám ma, tudod, szólal meg szólamot váltva H. Az enyém is, vág bele N. Igen, a tied is, néz szomorúan maga elé H. Aztán mindenféle közjáték nélkül egymásnak esnek. Falják egymás testén a mostot úgy, hogy az csak folyjon, áramoljon a testükön a végtelenített idő illúziójaként. A halál és az újjászületés, az ösztön és az ész két élethengerén. Pont megfelelő flexibilitással. Rolling Stones, pezsgő, női szeszély. Istenem, ocsúdik fel H., a feleségemmel volt utoljára ennyire jó. Ezerkilencszázkilencvenhatban. Mindig is tudtam, hogy valami máshogy vonz ebben a nőben. Azt hiszem, ez a felfedezés elég fájó, gondolta, de aztán már nem akarta gondolni sem ezt, sem mást. Elmerült a nőbe, és beleélte magát N. szófogadó, ruganyos testébe. Egy nagy alvás után H. elkezdte cirógatni N. haját és az arcát, végigsimított a vállán, a kézfejen és vissza. Nézte, ahogy N. szuszog. És érezte, hogy egy utolsó szar, érezte, hogy máshogy szereti ezt a nőt, mint a feleségét, más neki ez az egész. Legalább úgy kell neki ez, mint a családjá. Gyerekestül, feleségestül. Nélküled nem tudom csinálni az életet, suttogja N.-nek. Vajon te hogy vagy ezzel? Nem is tudom, mikor ébredtem én hamarabb szeretkezés után, és mikor tápázkodtam így fel, és néztem csak úgy egy nőt. Azt hiszem, N.-nel, azzal, hogy van nekem, jobb vagyok otthon. Jobb ember,

jobb szövetséges, jobb fegyverhordozó. Jobb vagyok hűtlen férjnek, mint hűnek, állapítja meg H., és kortyol egyet a pezsgőjéből.

hat

É. az utóbbi hetekben újra nézni kezdi a férje kézfejét, amit régen anyyira szeretett, és mikor a férje levette a zokniját, és az asztal alá dobta, vagy a szőnyeg epicentrumába, nem förmedt rá, hanem elmosolyodott, úgy belül, csak magának. Mostanában valamiért a férje sem hagyta ott reggelig a pamutgalacsint, hanem amikor eldobta, mint egy labdaszedő fiú, felállt, és szórakozottan belekosarazta a szennyesbe. É. látta, hogy ilyenkor nincs ott. Ilyenkor sincs. Máshol van. Ez a fizikai való elég alter dolog. A test mint jelenlét, az élet didaktikájának szigorúbb betartása nem mindig a vágy-való. Csupán valamiféle tény. Vagy éppen hogy kivetült illúzió.

Mi is az, hogy (beteljesült) való(ság), meg úgy egyáltalán a beteljesülés, vagy éppen, hogy ki. És meddig tart. Filozofálgat szórakozottan É., és bekuckózik a nappaliba. Miért van az, hogy valamikor, valamiért eljön értünk a nagy hiány, folytatja belső gyötrelmeinek analízisét. Az a nagy akar mindent egyszer csak kipukkantani. Miért?

Valamiért az emberek nem férnek a bőrükben. És még az is eszébe jut, hogy a lábujjait is szerette a férjének, a hangját, a gesztusait, a zerge testét, fokhagyma fenekét, sűrű haját, a humorát, az intellektusát, a pajkos pajzán-ságát, és azt a biztonságot, amit csak a férfiak tudnak megadni. É. ezt gondolta akkortájt, amikor megismerkedtek. Meg aztán társat, férjet, apát keresett az életéhez, amit elképzelt magának. Ahogy a férje feleséget, anyát. Egymás életének tárgyai lettek, és nagyon el akarták hagyni a szülői házat. Mindketten. Őszinte tárgyak, örök léleknippjei lettek egymásnak az élet nappalijában és éjjeliszekrényeiben. Eszközök, kellékek a vágyott nagy élet-programokhoz. Munka, lakás, autó, gyerekek meg a többi. De ezeket most miért veszi így sorba, ilyen fájoan, realiztikusan, kicsit kiábrándultan, csaknem ironikusan. Ez nem az ő stílusa. Mi a gond?, kérdezi magától már sokadikszor. Pedig leginkább kijelentő és felszólító mondatokat szokott magához intézni.

Nagyon zavarták ezek a mondatok, ezek az érzések, azért is, mert kérdések voltak. Nem szeretett kérdezni. Félt, hogy valami szörnyű dolog derül ki. Mindenről, ami szent és szép és fundamentum neki, félt, hogy megingatják az egyébként is labilis énjét. Kellott neki valami választott betoneros

alap, különben szétesik, család ide vagy oda. Szörnyűek voltak ezek a kérdések, és szokatlanok. Kilépett velük a hétköznapi rutinjából. Amik olyan biztonságosak, és úgy ráégték minden mozdulatára, olyan stigmái voltak az életének, hogy ezek az égett, odakozmált gesztusok voltak leginkább ő. Egy pulzáló emberszövettel borított, tudatésszívmutált, biokémikus, részecskefizikás humanoid vagyok, gondolta már végképpen ironikusan. Csak nézett maga elé. A telefonja egy ideje jelezte, hogy üzenete jött, de nem akarta megnézni. Eszelősen a férjére gondolt. A legelejére, a közbenlévőkre és a mostra. A testjeikre, az érzelmeikre. Arra, hogy milyen jó volt együtt, arra, hogy a férje egy elég helyes fiú volt, és mindig csábítani akart. És ő nem adta magát, leginkább ezzel fogta meg őt. Ezzel váltott ki olyan energia- és vonzásmezőt, amiből élet lett, közös élet, szerelem, szövetség, kötés. Azt hiszem, a férfiak szeretik a hűvös nőt, akiknek tartásuk van, tekintélyük van, tekintetük van. Ők sem mind feltétlenül a vágyrészecskékre mennek rá, mint mell, fenék, láb, comb meg ilyenek, konstatálja, és felröhög, mert az jut eszébe, hogy okés, doktor É. kurva komolyokos vagy, akkor most tessék, szépen oldd is meg a dolgodat. A gyakorlatban is. Ennek öröme feláll, és vasalni indul, aztán vissza is huppan a kanapéra, mert nagyon úgy érzi, hogy most egyszerűen csak belül akar lenni. Legbelül, a gondolataiban, az emlékeiben. Most nem akar gyáva lenni és beleállni a vasalás monoton kötelességébe, ami elszivárogtatja a belső, lelki mélyt, feloldja, mint egy zsíroldó a máshonnan jövő érzéseit és gondolatait. Ilyet utoljára enyhe túlzással kamaszkoromban csináltam, gondol bele. Leszarom a vasalást, mondja, és enyhén szólva kissé komplementer gondolatként, váratlanul eszébe jutottak a férjével való első szeretkezéseik és az elkövetkező évek együttléte. Az, hogy ő milyen csiklandós volt, igaz, most is az, de akkor sokkal jobban az volt. Nem tudom, megvastagszik a bőr, vagy érzéketlenebb lesz, reflextelenebb? Vagy az a kikerülhetetlen megszokás? Hogy kell azt kikerülni, hogy kell azt nem megszokni, de komolyan. Fene tudja. Amikor a férje először megpuszította a fülét, és a nyelvvel finoman megnyalta a szélét, egyszerre lett libabőrös, egyszerre nevette el magát, és egyszerre érezte cikinek, picit undorítósnak és furán izgatónak.

Élete legelső gyönyöröszerekezése is eszébe jutott. Most, ma, itt a kanapén minden ilyesmi eszébe jut. Ömlik, és olyan, mint egy egyszemélyes monoterápia.

Fiatalkorában borzasztó szégyellős volt, de a férje igazi romantikus ragadozó. Egyszerre érzéki, érzelmes, pimasz, gyengéden határozott és ellenmondást nem tűrő. Minden olyan észrevétlenül történt, mint egy mágus,

úgy csinált mindent. Megbabonázta, elzsibbasztotta, könnyeddé tette. Persze az a kis bor és azok a Rolling Stones-számok is benne voltak a misztériumban. Csak azt vettem észre, hogy nincs rajta ruha, mondja hangosan maga elé. A férje abba is hagyja a szuszogást, megmozdul, ránéz és megkérdezi tőle, hogy mondott-e valamit. É. nem reagál, a férje is visszapunnyad.

Még sosem látott annak előtte péniszt. A férje mutatott neki valamilyen lapban fotókat. Nem szexlap volt. Valami színes magazin. A férfiakon volt ruha, izgalmasan meg volt komponálva az egész.

Fura egy szerv, gondoltam akkor. Egyszerre volt vicces, lüktető és nyugtalanító az egész. És mikor É. meglátta leendőbelije nemi szervét, és hozzáért, elárasztotta valami kellemes, meleg, bizsergő érzés, valami sürgető falánkság, hirtelen a semmiből habzsolni akarta a habzsolást is. Tetszett neki. Úgymond nem várt hatást gyakorolt rá, mosolyodik el ezen a hivatalos mondaton. Nem rémült meg tőle, nem volt vicces, nem volt undorító. Egyszerűen nem érezte a testét, mintha valami halmazállapot-változáson menne keresztül. Légies anyag lett, feloldódott a világban. Persze a férje tudta, mit csinál. Bor mindig volt, zene és hangulatvilágítás, és úgy hajlítgatta, simogatta, ölelte, mint egy balett-táncos. Nem akart mindenáron behatolni, megvárta, míg ő kéri rá, mikor már eszeveszetten felizgatta, és magától adott neki bebocsájtást, csaknem könnyörögve. Akkor még nem zavarta az a rutinosság, ahogy hozzá és önmagához nyúl. Néha olyan volt, mint egy vízvezetékyszerelő, néha mint egy vad ló, néha mint egy durcás gyerek, néha akarnok kamasz, másszor légtornász, akrobata, és néha egy hülye majom.

Mindent szeretett. Hálás partnerei és játékszerei voltak egymásnak. Szeretett csak úgy a paplan alatt kettesben lenni a férje micsodájával. Mintha babázna, mintha valami plüssizé volna, mintha titokban valami fura nyalókához jutott volna, amit kislányként elcsent valami vásárban, és azt ízlelgeti kedvére. Mikor ezt csinálta, semmire nem volt szüksége. Egyszerűen csaknem magától elalélt, ahogy vonaglik és sziszeg és élvez a férje. Mikor kiömlött a vágya, kibújt a paplan alól, és mondott valami kislányosat és bódítót, és szorosan a férje combjára feszítette magát, és elvibrált rajta.

Aztán egymáson elaludtak, aztán pedig mindig farkaséhesek és szomjasok lettek. Az ágyba vitték az ételt, és sokszor újra kezdték a hús, a vér, a zsír, a test és az ingerek játékát. Passzolt minden, mint az óvodában, abban a gömbben, amikor a megfelelő alakzatot kell megtalálni és belehelyezni a gömb különböző síkidomokat ábrázoló lyukaiba. Ez valami készségfejlesztő dolog volt. Hát, fura egy analógia, de érteni vélem magam, mosolyodik el.

Szerették egymást. Jött is velük az élet, amit együtt, mint egy kirakóst, makettet építettek, lelkesen, pirosszögösen, feszes mellekkel, izmos akarat-
tal és hittel. Gyűjtögettek, számolgattak, szeretkeztek, nyomorogtak, csú-
folták az decens időseket...

Együtt csináltak mindent, a nagy semmiből, de aztán jöttek az egyre tü-
relmetlenebb együttlétek, gyorssexnumerák, először még röhögtek rajta,
hogy rajta, rajta, gyorsan, mert mindjárt bejön a gyerek, aztán meg, bébi, el-
késem, most nem rakom össze fejben háromszor a gépet meg a csaptelepet,
hogy neked jó legyen, majd este, jó? És nekem sem volt kedvem játszadoz-
ni a paplan alatt. Ránk rakódott az élet, a hétköznapi, minden, amit akar-
tunk, amit vártunk, elvártunk magunktól, a másiktól, és, azt hiszem, amit
vártak tőlünk a látott életek, a példák, az elődök meg minden. Észre sem
vettük, hogy valami nincs, mert más meg, sok más annyira volt.

Előfordult, hogy É.-nek nem volt kedve szeretkezni, és a férje úgy be-
durvult rá, hogy elkezdte simogatni és húzogatni a vesszőjét. Perverz állat,
mondta É., és kimászott az ágyból, befeküdt a lányok ágyába. É. férje pe-
dig jól kielégítette magát, és mikor É. visszatért, csak az ernyedt farkát lát-
ta, a kielégült fejét, és egy összegyűrt zsebkendőt a földön. Sarkon is for-
dult, és megágyazott magának a kanapén. Ekkor már erősen szidták egymás
anyját, és az összeveszések meg kibékülések algoritmusai határozták meg
érzelmi és szexuális életüket. Ráadásul É.-ben felmerült a klasszikus fele-
séggyanú, hogy a férje megcsalja őt. Elkezdett kutakodni, és valami sejtel-
mes, ködös, félreérthető dolgokat észrevett, de mikor számonkérte a férjét,
az mindent szépen meg tudott magyarázni, és pár hétig minden olyan volt,
mint a lelegején. Szép volt. Legalább egy ideig. Ha van is valakije, hálás is
lehet neki ezekért a néhány napos újraéledett érzelmekért. Jó volt, hogy va-
lahogyan tudták modellezni picit a lelegejét, azt, ami volt, ami olyan igazi
és tiszta volt, gondolt vissza az akkori gyötrelmeire É.

Azt hiszem, a férjem megcsalt már. De nem akartam tudni róla. Egyszer
azt mondtam neki, hogy legyen velem diszkrét. Nem tudom, miért mondtam
ezt. Ő, nem tudom, miért sírta el magát, hogy ilyet ne mondjak, mert
ő nem olyan, és engem szeret, és velem akarja leélni az életét.

De, de azt hiszem, mégis tudom, miért sírta el magát. És sokszor iga-
zából örültem, hogy nem döfi elém a farkát, mert már az lett, egy nagy fa-
rok, mert nekem már sok volt ez a baszásderbi, azt hiszem, a lélek szeretke-
zésére vágytam, ami a testben válik anyaggá, nedvvé, vagy nem is tudom.
Nem kívántam már őt, és azt hiszem, ő sem engem. Viszont sokszor úgy
tudtunk szex nélkül összebújni, akárhonnán jött ő, és én akárhonnán jöt-

tem, mint két árva kutya, aki mindig visszatér, bárhogya is van, és ezek nélkül az ölelések nélkül szart sem érnek a félrebaszások.

Hozzám is jöttek. Csábítani. El. Engem. El. De én nem tudtam, nem kellett, nem ment, nem is érdekelt. Meg aztán ott volt a háztartás, a gyerekek, a munkám, a szüleim, a barátaim és a hobbim, a természet. Fákat ölelgettem, madarakat gyűrűztem. Itt ismertem meg K.-t. Aki miatt minden felkavarodott, aminek nem kellett volna. Aki miatt most ez az egész eddigi élet felidéződik. Hogy mentsvár legyen. De ahelyett, hogy. Úgy omlik össze, mint. Szóval, jön egy ember, és annyi az eddig felépített bástyáknak, életvárnak, kistaxomnak. Mint egy égő cigicsikk, amit az arcodba vágna, a kézfejedbe nyomna, rád ejtenek, mint a Notre Dame, úgy gyullad ki, és leég majdnem minden. Vagy valaki mindig jön, úgyis. Jön. Mindig. És te döntesz, hogy. Kérdez újra nagy életbölcset magától É. Legalább férfi volna. De nem. K. egy nő. Atyaisten, egy nő. És én is nő vagyok. Ilyenkor mi van. É. rúg egyet a lábával, a férje megmozdul, a combjára teszi a kezét. Na, miszter pénisz, mondja, és beletúr a férje hajába – állítom, te még élveznéd, ha. Ha, ha mi, kérdezi magától É., és kimegy a konyhába, tölt egy pohár bort. Ezt már nem bírom ki ilyen józanszárazon. El kell tompítanom magam picit, legalább placebó. Oda kell figyelnem magamra. Mert itt ez az élet, itt vannak gyerekek, itt van a vasalnivaló, itt van az újabb szennyes, itt van a, itt van a. Minden. Ami itt van. Be kell csapnom magam, ahogy eddig, csak most másképpen. Azt hiszem, legtöbbször nem más csap be minket, hanem mi magunkat, szomorodik el. De miért ilyen végletes megint, kérdezi magától, és mit is akar mondani magának. Szuszra megissza a bort. Ez már régen család, nem két ember szerelme. Ez más, az is más. Két nagy szentség. „Monddtekiválasztanál?”, dúdolja, zavartan és szószakozottan egyszerre, aztán ingerülten megállapítja ebben a szörnyű énidőben sokadjára, hogy utálja a kérdő mondatokat. És maga elé motyog egy kijelentőt. Azt hiszem, szerelmes vagyok K.-ba.

hét

Miért nem nyugodhat meg egy kicsit a szív, vagyis inkább hosszabb időre, sóhajt K. Mert szereti a kérdéseket, nagyon is szereti. Mert szétszedi, felfedi, magyarázza, leleplezi, elemzi, értelmezi, felforgatja a világot. Szóval, miért, kérdezi K., és É.-re gondol.

Először erősen szuggerálta, és kérte az istent, hogy a nő legyen leszbikus, és hogy csak neki legyen az, vagy hogy buzoljon meg neki, csak neki, de most is félt, ahogy már nem először. Most végképpen nevetségesnek, fásultnak, öregnek érezte magát az érzelmeihez. Főleg, hogy megtudta, É. simán nem meleg.

K. negyedik korától tudja, hogy lány létére a lányokhoz vonzódik. Egészen nyolcadikos koráig szerelmes volt egy Maja nevű lányba. Maja csendes, eminens lány volt, és olyan zseniszerű. Állandóan tanult. Vagy bebújt egy sarokba, és olvasott. K. nagyon szeretett a közelében lenni, barát-nők is lettek. Maja nem tudta, hogy ő szerelemmel is van iránta. Bármit is jelentsen ez egy tizenegy éves lánynak. Egyszer egy zsúron megpuszították egymást, és picit a szájához is ért Maja puszija. Négy évig erre a véletlen fél-szájrapuszira gondolt. És úgy Majára, az egész lényére. Aztán miután leballagtak, egy júliusi napon arra ébredt, hogy már nem szerelmes Majába. A középiskolában pedig végképpen halálos szerelmes lett. Juli kolis volt, állandóan együtt lógtak, és mikor péntekenként a koliszobában egyedül voltak, azt is csinálták. Magukra zárták az ajtót, felmásztak az emeletes ágyra, meztelenre vetkőztek, és kényeztették egymást, ahogy tudták. És tudták, nagyon is tudták. Fogalmuk sem volt, honnan és miért és hogy meg mint. A mozdulataikat nem látták senkitől, nem hallották senkitől, nem tanulták senkitől. De nem is érdekelte őket. Semmilyen magyarázat. Csak az, hogy minél többet legyen zárva péntekenként a koliszoba ajtaja. Valamiért mindkettőjüknek olyan természetes volt, ami együtt történik a lánytestükkel. Ennek a véget nem érő csodának akkor lett vége, mikor egy iskolai szünetben K. egy levele nem a Juli kezébe került, hanem az anyjába.

Juliék egy kis faluban éltek. Szerény, takaros körülmények között. Lavórban fürödtek, kinti budiba ürítettek, éjszaka bádoggal vödörbe vizeltek, ami az előszobában volt, hogy ne kelljen kimenni az udvarra.

Egyszer voltam náluk, emlékezik magába roskadva K. Nagy dunyhában aludtunk, és egy ágyban. Milyen jó volt. Bár az emeletes kőágyhoz képest minden csak jobb lehetett. De az a dunyhás ágy, én és Juli. Te jó ég! De jó is fiatalon beteljesíteni a testi szerelmet azzal, aki viszontszeret téged, a személyedet, a lelkedet is, meg a hülyeségeidet. Az van, vagyis volt – édes istenem, Juli szülei már nem is élnek –, hogy szerintem Juli szülei azt, hogy mi a vágy, a vonzás, a szerelem, a szerelmeskedés, azt annyira nem ismerték. Főleg az anyja nem. Életében nem mondta ki azt, hogy. Na, azt. Hogy pénisz. Sehogy sem. Nemhogy játékosan, viccesen. De azt sem, hogy vagina. Egyszerűen nem voltak szavai ezekre. A csúnnyáját, vagy ilyeneket mond-

hattak, de inkább nem. Juli anyja, ha a férje azt akarta, odafeküdt hozzá, és megtörtént. Ha fáj, fáj. Asszonyi kötelesség. Azengeddmagadhamarabb-szabadulsz női örökében, azt hiszem, ez ilyen volt legtöbb Juli anyjához hasonló nőnek. Beszélgettünk erről Julival, hogy is van ez. És hogy ez mennyire nem jó így. Juli akkor azt is mondta, ha mi kiderülnénk, nem is tudja, mi történne otthon.

Szerintem az én szüleim sem voltak sokkal virtuózabbak. Csoda, hogy megfogantunk. Elröhögtük magunkat kínunkban, ha erről beszélgettünk. Vagy hogy éppen célirányosak, ellentmondást nem tűrően, egy behódolmányba behatolva, eltéveszthetetlenül, vektorálisan lettünk meg nem zövdve. Oké, jól van, bioszból meg matekból megadom az ötöst, csak csókolj meg, mondtam akkor. És K. a mostani mostjában hangosan felröhög, feláll a kanapéről, hanyatt fekszik a szőnyegen, és tovább révedezik. Az az istenverte szerelem, de hát olyan jó. Mit tegyünk. Azt tettük, hogy ezután soha többé nem szóltunk egymáshoz. A levél miatt. Minden elveszett. Juli szülei üzentek az enyéimnek, hogy beszélni akarnak velük.

A nagy szülői találkozóra az apám ment el, az anyám azt a megoldást választotta, hogy nem vesz tudomást arról, ami történt, mert így akkor az nincs is. Több mint harminc év telt el azóta, és egyetlen szó sem esett az én másságomról.

Tán az apám kommunikatívabb lenne ez ügyben, de én még ennyi év-tized után is szégyellem magam előtte. Akkor úton hazafelé arról az iszonyú megalázó és szégyenteljes találkozóról, felém fordult, és azt mondta: Na, jójó, fiam, de én egy farkokkal, te meg egy. Ezt hogy gondoltad? Azt hiszem, ezzel az apám azt akarta mondani, hogy ő nem tudja elképzelni egy ugyanolyan nemű szervével, mint ami neki van. Van ilyen, gondoltam. Én meg csak azzal. De nem szóltam semmit, csak mélységesen szégyelltem magam, lehajtott fejjel utaztam végig, és nem akartam érezni, hogy élek.

Julit kivették a kollégiumból, bejárós lett. Onnan a francból, minden nap. Reggel négykor kelt, és napi három órát utazott. Soha többet nem ült mellém, nem állt szóba velem. Egy évig ebben a borzalmas kinkeservben kellett élnem, ráadásul persze az utolsó évben, mikor a pontszámok és a felvételi meghatározta a jövőt. Mindketten megfizettünk ezért a szerelemért. Mert azt hittük, hogy ezt lehet, mert nem gondoltunk bele, hogy ez micso-da. Bűn, fertő, perverzió, és különben is el fogunk kárhozni, mondta Juli anyja. Na, még ez is. Frankó. Kösz. Én picibbnek és undorítóbbnak nem is tudtam érezni magam.

Alig tanultam, alig ettem, alig éltem, nem akartam buzi lenni, és amikor csak lehetett, ha kedvem volt, ha nem, hasra vágtam magam, benyúl-
tam a bugyiba, és akkor egy kicsit jó volt. Hason csináltam óvodás korom-
tól, nagy akarnokul, kényszeresen, függőn. Megfeszült a testem, mint egy
vitorla, és korai magömlésmód elsültem vagy ötször, mint az apám. Esze-
lősen akarta ezt a testem. Nem vágytam senkire, nem gondoltam senkire,
csak csináltam. Akkor is, mikor még nem tudtam, mi ez. A kicsi pattant
erecskék nemcsak hajlamok a lábamon, hanem ennek a feszült, sortizes, da-
rabos akarásnak a stigmái rajtam.

K. tölt magának egy csésze kávé, ránéz a telefonjára. Nem írt. De nem
is látta még az üzenetemet. Milyen kamasz tud lenni az ember, ha meg-
szeret valakit. Közel ötvenhez is. Csak ül és várja, hogy válaszoljon neki az,
akit. Lehetnék fegyelmesebb, mordul magára K., és elszomorodik. Úgy-
hogy elhatározza, hogy pilled még kicsit, aztán kimegy a Kiserdőbe sétál-
ni, és, ha kell, szemetet szedni, megetetni a madarakat. A kellemeset a hasz-
nossal, ezen a borús depresszív napon. A kávétól most éppen izgatottabb lett,
máskor pedig jól befáradt.

nyolc

K. belenézett a tükörbe, és az apját látta benne. Egyre inkább. Az idő
hormonjai, mondja magában. Az idő fordított arányossága. Tesztoszteron.
Mi van?, kérdezi magától. Mi a fenét okoskodom megint. Azt hiszem, be-
vagyok tojva a holnap reggeltől.

Korántsem volt egy beszari alak, de most rettegett, ha az É.-vel való ta-
lálkozásra gondolt. Félt, hogy valamit elront, félt, hogy nevetséges lesz, félt,
hogy csak egy kíváncsiságból és kétségbeesésből elkövetett kaland lesz csak
É. számára, félt, hogy ennyire fontos neki ez a nő, félt, hogy ennyire úgy
érzi, hogy ő az. Vajon érezte már ezt? Vagy ez a szerelem demenciája. Per-
sze, napok óta nosztalgiazik. Csaknem edzi az agyát. Most is elöntik a vul-
kanikus múlt kiömlő lávái. Morgott, zúgolódott tudat alatt, de most kifolyik
benne minden, és semmit nem kímél. Azt hiszem, önmagam természeti
katasztrófája vagyok, mondja magában, és tölt még egy pohár szárazat. És
az a belső film forog. Tovább.

Maja és Juli. Szerettem őket. Őket is. Be kell vallani. Mekkora érzések
voltak! Már csak az eszemmel, az agyammal emlékszem rájuk. Maja aztán
beleszeretett egy fiúba, eszeveszetten beleesett. A gimnáziumi második év-

folyamon még hozta a kitűnőt, de aztán leromlottak a jegyei, csaknem buk-
dácsolt, csak az a fiú érdekelte. Valahogy végignyomta a középsulit, a pasival
összeházasodtak, lett két gyerekük, aztán a fickó otthagya, Maja belebe-
tegedett, elkezdett inni, pszichiátriára került. Árnyéka sem lett magának.
Pont valamelyik nap láttam, jut eszébe K.-nak a találkozás. Szomorú, kiégett
tekintete volt, összetört, marokkó-arca.

Julinak pedig lett egy normatív élete. Vagy hogy mondják ezt. És halla-
ni sem akar arról, hogy van meleg szerelem. Nem fogadja el. Ezt hangoz-
tatja is. Legutóbb az érettségi találkozónkon beszélünk. Akkor is ez volt
a témája. De váratlanul a beszélgetésünk végén megváltozott a hangja, a test-
beszéde, a tekintete, mindene, kétes megjegyzéseket kezdett tenni. Eskü-
szöm, éreztem, hogy egyre inkább nedvesedik a bugyija. Te jó ég, gondolt-
tam, ez mi? Most akkor mi van? És hülyének tettettem magam, és úgy
köszöntem el, hogy én azóta is buzi vagyok, és jó. Juli nyelt egyet, teljesen
ellágyultak a vonásai, mikor ezt érzékelte, gyorsan szigorú lett, és fegyelme-
zett, és elkezdte szidni a férjét, aztán elköszönt.

Elegem van a volt nőimből, félresiklott életek valahol mind. Vajon az
enyém is az, és mindenkié? Nagyon jó, minden a régi, csak a most új. Vagy
lehet, az sem. Okoskodik minduntalan. Okés, az emlékeim a helyükön, a
jelenem meg. Mit tudom én? Majd lesz valami. De eret vágok, ha az éle-
tem összes nőjét felidézem most. Nem akarom, szólal meg hangosan, és fel-
áll a szőnyegről, beteszi a borospoharát a mosogatóba. Miért nem tud a szív
megnyugodni, mi van ebben az É.-ben, ami így ellágyít, és ilyen intenzív-
vé teszi a barátnőimre való emlékezést. És a lesbikusságomat. Ki ez a nő?
És miért van férje, miért nem velem van, miért heteró, én pedig miért va-
gyok meleg? Miért is utazunk holnap el? Mit kell ott majd csinálni? Mit
akarunk mi ott? Mit tudunk majd? Mit lehet?

É. elég kábán téblábolt a lakásban. Nagyon össze volt zavarodva. Több-
ször megfordult a fejében, hogy lemondja a holnapi utazást. Ráadásul a fér-
je napok óta ostromolta. Egy ideje érezte, hogy a férje érzi. Hogy. És szem-
mel láthatóan örült, hogy K.-val megy el, nem egy pasival. Mégis úgy érezte,
vissza kell szerezni a legfőbb bázisát, gyarmatát, birtokát, É.-t. Szánalmas
volt és neveltséges. É. nem akarta így látni, többször majdnem beadta a de-
rekát a lakályos hódításoknak. Egye fene, gondolta ilyenkor, úgylis elég fe-
szült vagyok, és elég régen voltunk együtt. Ha akarom, ha nem, működne
a testem, és jó is lenne. Ennyi idő után nagyon is. Mindenki megnyugod-
na kicsit, és ő is időt nyerne, hogy mi is ez a 'nőügy' nála. De valamiét az-
tán mégsem engedte magát. Szépen és finoman, hogy ne legyen baj, min-

den régi szeretetét összeseperve megpaskolta a férje arcát, megpuszilta, és mondott valamit, hogy miért nem, és elillant az intim zónából, kedvesen, bocsánatkérően, mint egy őzike, bevonult a gyerekek szobájába.

Másnap reggel K. és É. kialvatlan, kétségbeesett arccal indulnak útnak. K.-t újra a gondolatai gyötrik. Arra gondol, ha minden jól megy, akkor most fordítva lesz. Ilyen az ember. Ilyen is. Most egy férfi után lesz É.-nek ő, ahogyan Julinak őutána egy férfi. Miért nem tud ő egy 'normális' meleg nőt találni maga mellé? És akkor kábé addig élnének, míg meg nem halnának. Nem kéne mindig a hormonok és a természet nemtelen algoritmusába ütközni, vergődni, vonzani meg taszítani. Van az az egy, azt kell megtartani, és kész. Aztán haladjon az élet. K. felröhögött, mert tudta, nem így működik sehogy sem ez. Se az az egy, se a döntés, se a véletlen, se a vágy, se a vonzás. Fene tudja, honnan jön, hová tart, és miért múlik el.

Min nevezsz?, kérdezi zavartan É. Mielőtt válaszolt volna valamit, megszólalt É. telefonja. Szia, hol vagy, miért mentél el? Édesem, mondtam, hová megyek, dolgom van, ki kell derítenem egy fontos dolgot, fogadj szót az apádnak. Jó, válaszolja egy kicsi hang. Csak apa most meg nagyival veszekszik, ugye hazajössz. Persze, holnap már otthon leszek, miért kérdezel ilyeneket. Még sosem mentél sehová egyedül. Épp itt volt az ideje, kicsim, hidd el, egy napot kibírsz, ugye. Megpróbálok. Légy jó kislány, szeretlek. Én is szeretlek.

Na, ebből mi lesz, gondolja K. Ebből mi lesz, gondolja É. És büntudata támad, hogy milyen rossz anya. Otthagyta egy most már számára is kétes érzelm miatt a lányait egy egész napra és egy egész éjszakára. K. életében nem volt ilyen feszült. É. életében nem volt ilyen feszült. És sosem érzett még ilyen betoncsendet egyikük sem.

Egy kis idő múlva megállnak egy benzinkútnál. Isznak egy kávét, esznek egy szendvicset. Szépséges tavasz van. Ezt nem vették észre eddig. De most nagyon is érzik. Lopva egymásra néznek. É. is hunyorog, K. is. Pár másodpercre találkozik a tekintetük. Mindketten lehajtják a fejüket, aztán felemelik, és egymásra mosolyognak. Megcsináljuk?, kérdezi váratlanul É. Meg, válaszolja K. Kiderítjük?, kérdezi É. Ki, mondja K., és önkéntelenül megöleli É.-t. Akit még sosem ölelt meg így nő. Meg úgy nagyon senki. Csak a férje. Hogy lehet egy nőnek ilyen erős és biztonságot adó öle. Megindult valami a testében. K. is érezte, amit kell. Csak ő tudta, mi ez, ő érzett már ilyet. Még ha minden mindig ugyanaz is, de másképpen, és a most az mindig egyedülállóan és kitüntetetten nagy hatással van az emberre, kivéve, amikor nem. Amikor a múlttól nem látni semmit. De most csak a jelen

volt. Visszapördültek abba a vonzásba, vibrálásba, amiért úgy döntöttek, lépnek a köznapjaikból.

Egyszerre minden olyan könnyed lett, minden átfordult. Megnyugodtak. Úgy lett, ahogy kellett. Egész úton ugratták egymást, és röhögtek, mint egy osztálykiránduláson a busz leghátsó ülésein, ahol köztudottan a legvagányabbak ülnek.

Az apartman kimeszelt, felújított falusi vályogház volt. Ganggal, pitvarral, elő- és hátsó kerttel. Szép és rendezett és békés volt minden. Kipakoltak és úgy döntöttek, megnézik azt a kisvendéglőt, amelyet idefelé a másik utcában láttak, de előtte koccintottak, hogy önfeledtebben lehessenek kamaszok. K. majdnem adott egy csókot É. szájára, de aztán elszégyellte magát. É. kipirult arcában mindenféle vélt és valós örökkévalóság megjelent. És egyszerre egy kis bakfis lány lett, ő meg úgy érezte magát, mintha a felsős vagány, nagyszájú fiú volna a negyedik déből, akinek tetszik ez a lány.

K. elnevette magát, és megsimogatta É. karját, megfogta a kezét, és kitéssékelte a házból. Az udvaron is fogták egymás kezét, aztán a kerítésen túl elengedték.

A vacsoránál is vissza kellett magukat fogniuk, mert a kezek és az ujjak mindig egymásba akartak gabalyodni, át akarta kulcsolni az egyik a másikán magát. Vagy éppen É. akarta megsimítani K. kézfejét, aztán K. szeretne volna ugyanezt, csak nem merték, de visszafogni is elég nehéz volt, és természetellenes.

Ebéd után sétáltak egy nagyot a faluban, és egy kis tóhoz értek. Leültek, és arcukat a napba emelték. Az átmeneti kabátok a karjukon mások számára láthatatlanná tették, hogy megfogták egymás kezét. Bukolikus, mondja K. Idilles, mondja É. Később a napfröccs után zöld lombikból kidugózott boros szódát ittak az apartman teraszán, és be nem állt a szájuk.

Aztán meglepő mód este lett. És csend. Csak nézték egymást az ágyak mögött állva. Majd csaknem egyszerre megfogták az ágyakat, és összetolták. É. nem tudta egészen pontosan, akarja-e, K. pontosan tudja, hogy igen.

Mintha összeért volna az idő, mintha összekapcsolták volna, és minden köztes kilöködött. Nincs. Csak a kamaszkor van, és ez a negyvenpluszos idő, összekötve. Csak az anyag kicsit más. Az együttlét lelke ugyanaz. Csak dúsabb, sűrűbb, erotikusabb, mélyebben izgató.

Van dramaturgiája és érett színészei. Akik ismerik a testüket.

Szóval, összeért minden idő. Pedig nekik együtt semmilyen nem volt. És mégis. Csak pont úgy van minden, és tán mindig is így volt, de biztosan úgy lesz, ahogy most van. Egy hosszabb bábéletről, ami az embernek

nagyon is a sajátja, leesik a burok, a külső réteg, és pillangó lesz, mint a szájbán, a vágyban a nyelv, tanulja, rebbenti szárnyait. É. odaadó, hálás és flexibilis, mint mindig. Ilyen a teste. Mintha mindig is ezt csinálta volna. K. pedig minden tájékát ismerni véli, mintha egész életében csak É.-vel szeretkezett volna. A pillanat eksztatikuma vagy illúziója. Nem érdekes. Mert olyan jó. K. váratlanul megcsókolja É. alhasán a vágást. É. elpirul. Anna, mondja, itt bújt ki. Az én kicsi lánykám. K. odasimítja az arcát, és úgy marad. Normális ez?, kérdezi a plafont nézve É. kócos, elégült, lányosan érzéki arccal. Szerintem természetes, mondja K. Összeért valami idő. Minden itt van, ami kell. A többit megoldjuk. Valahogyan.